

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. Ямбол, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е. Г. А. В.
като разглежда докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20232330100278 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „АКПЗ“ АД, с които се претендира да бъде прието за установено по отношение на ответника Д. С. И., че дължи на ищцовото дружество сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № *** г. на ЯРС.

Ищецът твърди, че на 27.04.2021 г. между ответника, в качеството му на заемател, и „Креди Йес“ ООД, в качеството на заемодател, бил сключен Договор за паричен заем № *** при спазване на разпоредбите на ЗПК. Също така заемателя се съгласил и подписал погасителен план, запознал се с ОУ и получил Стандартен европейски формуляр. Съгласно чл.6, ал.3 от ОУ заемодателя имал право да прехвърли на трето лице правата си по договора за кредит. Съгласно сключения между страните договор за заем заемодателя отпуснал на заемополучателя паричен заем в общ размер на 1200,00 лв.,който бил веднага усвоен и по този начин заемодателя изпълнил задължението си. Ответника се съгласил да върне заемната сума в размер на 1475, 30 лв.,ведно с договорна лихва на 12 месечни погасителни вноски,всяка в размер на 122,94 лв. По договора за заем ответника не бил извършил никакви плащания. Относно договорната лихва ответника дължал съща в размер на 275,30 лв. за посочения в исковата молба период. Падежната дата на договора била на 20.04.2022 г. на която ответника следвало да върне цялата договорена сума по процесния договор и поради това,че не изпълнил това си задължение дължал мораторна лихва върху непогасената главница в размер на 78,76 лв. за посочения период в исковата молба.

С договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 19.04.2021 г.и приложение № *** към него задължението на ответника към кредитора изцяло с всички привилегии,обезпечения и принадлежности на основание чл.99 ЗЗД.

Ищецът подал за дължимите суми заявление по чл. 410 от ГПК и било образувано ч.гр.д. № *** г. на ЯРС, по което съдът издал заповед за изпълнение на

ищеца. По заповедното производство заповедта на длъжника била връчена по реда и условията на чл.47,ал.5 ГПК, поради което настоящото производство е образувано по реда на чл. 422 от ГПК.

Правното основание на предявения иск е чл. 422 от ГПК.

Ответникът чрез особения си представител възразява, че иска е недопустим, неоснователен и недоказан. Възразява се, че ответника не е бил надлежно уведомен за настъпилата цесия, като същата била нищожна на основание чл.26, ал.1 ЗПК, защото противоречала на забраната да се прехвърлят вземания. Отделно се твърди, че договора за паричен заем не бил съобразен с изискванията на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, което пък от своя страна представлявало самостоятелно основание за недействителност по чл.22 ЗПК, като се прави искане за отхвърляне на исковата претенция.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа исковите и моли за уважаването им.

В съдебно заседание ответника Д. С. И. редовно призована не се явява, като се представлява от особения си представител, чрез който оспорва иска като неоснователен.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не е спорно по делото, че по заявление на ищеца е образувано ч.гр.д. №*** год. на ЯРС, по което съдът е издал заповед за изпълнение № *** г., с която е разпоредено ответника да заплати на ищеца посочените в заповедта суми. Т.к. последния е била уведомена по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК и в едномесечния срок от уведомяването си за това заявителят е предявил настоящия иск по чл. 422 ГПК.

По делото е представено копие от договор за паричен заем № *** към искане № *** от 27.04.2021 г., по силата на който заемодателя „Креди Йес“ ООД е отпуснал на ответника потребителски заем в размер на 1200,00 лв. Било уговорено заемът да се издължи в срок от 12 месеца, на 12 бр. вноски, всяка в размер на 122, 94 лв., платими на 20-то число на месеца. Лихвен процент бил фиксиран за целия срок на договора, като месечния лихвен процент бил в размер на 3.330 % и ГПР в размер на 49.298 %. Дата на първото плащане била на 20.05.2021 г. и на последното плащане 20.04.2022 г., като общата сума за плащане възлиза на 1 475, 30 лв.

Според условията на чл. 6, с подписването на договора заемателя се съгласил договорът да бъде обезпечен с гарант, отговарящ на чл.10, ал.1, т.2 ОУ и с още едно от посочените обезпечения, по избор на заемателя, като е отбелязано ценна книга издадена в полза на заемодателя.

В чл.7, ал.1 от договора е посочено, че в случай на забава в плащането на която и да е погасителна вноска заемателя дължи обезщетение в размер на законна лихва, считано от датата на просрочие до неговото пълно погасяване, като в чл.8 от договора заемателя декларирал, че му било известно и се считал за уведомен, че в случай, че заемателя не представи договореното в чл.6 обезпечение в тр. дн. срок или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл.10, ал.2, т.1 и т.4 от ОУ, същия дължи неустойка в размер на 996, 70 лв., с начин на разсрочване, посочен в погасителен план.

Представен е погасителен план към договор за заем *** с дата 27.04.2021 г. с посочен падеж на всяка вноска, погасителна вноска без неустойка по чл.8 от договора за заем, разсрочена неустойка по чл.8 от договора за заем при липса на обезпечение и

общия размер на погасителната вноска с включена разсрочена неустойка по чл.8 от договора за заем. Представени са още ОУ, влизащи в сила от 22.01.2020 г. с които се регламентират общите правила, при които „Креди Йес“ ООД извършвали дейност по предоставяне на заеми на лица, отговарящи на посочените по-долу изисквания, подписани от заемателя на всяка страница. Представен е стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити, като ответника Д. С. И. декларира с подписа си, че го е получила на 27.04.2021 г.

На 20.04. 2022 г. е подписано Приложение № *** към рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия), сключен на 19.04.2021 г. между „Креди Йес“ ООД- продавач и „АКПЗ“ ЕООД- купувач, с което вземането на Д. С. И., произтичащо от договор за паричен заем №*** г. е прехвърлено на ищеца.

Липсват доказателства въз основа на пълномощното, ищецът да е изпратил уведомително писмо до ответника, с които от името на цедента „Креди Йес“ ООД го е уведомил за извършената цесия.

Същите пълномощни и уведомление за извършената цесия като част от приложенията към исковата молба, са връчени на особения представител на ответника.

По делото е назначена и изслушано заключението на ССЕ, изготвена след запознаване с приложените по делото материали и справка при ищеца и праводателя му, както и направените изчисления, в. лице е дало заключение, че в чл.4, ал.1 от договора било посочено, че с полагането на подписа си заемателя удостоверил, че получил заемната сума в размер на 1200 лв. По сметка на „АКПЗ“ ЕАД и „Креди Йес“ ООД нямало извършени плащания по процесния кредит. Падежът на първата непогасена вноска бил на 20.05.2021 г., като становището на експертизата е, че ответника изпаднал в забава на 21.05.2021 г. Начислената неустойка по чл.8 от договора не се претендирала, като сумите по претендираните с исковата молба вземания не били погасени. Към датата на подаване на Заявлението по чл.410 ГПК в съда- 24.11.2022 г. непогасеният размер на задължението по договор за заем № *** г. бил общо 1598,81 лв., от които главница в размер на 1200 лв., договорна лихва за периода 27.05.2021 г. – 20.04.2022 г. в размер на 275, 30 лв. и лихва за забава за периода 28.05.2021 г. – 22.11.2022 г. в размер на 123, 51 лв.

В проведеното с. заседание в. лице поддържа заключението си.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК.

Така предявения иск съдът намира за допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя по реда на чл. 415 ГПК.

В настоящото производство в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване дължимостта на вземането си по оспорената заповед за изпълнение, а в тежест на ответника извършено плащане, респ. наличие на предпоставки за недължимост на сумата.

От представените по делото писмени доказателства е безспорно установено, че на 27.04.2021 г. между ответника и „Креди Йес“ ООД е бил сключен договор за паричен заем и същите са били във валидни облигационни отношение. Ответника не е

оспорил получаването на сумата по уговорения в договора начин. Договора е сключен в писмена форма, по ясен и разбираем начин, като всички елементи от договора, включително и общите условия в самия договор, са представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт. В договора ясно е посочен общия максимален размер на заема 1475,30 лв., броя на месечните погасителни вноски, стойността на месечната погасителна вноска, ден на изплащането, посочен е фиксиран месечен лихвен процент – 3,330 %, посочен е годишния процент на разходите по кредита - 49.28 %. Поради това, не са налице хипотезите по чл.10 и чл.11, ал.1, т.7-т.12 ЗПК, визирани в чл.22 от ЗПК и сключеният между страните договор е действителен такъв, породил облигационните си последици. В допълнение следва да се отбележи, че ответника е заявил, че сключват договора на основание стандартен европейски формуляр, като е налице подписано от ответника предложение за сключване на договор за паричен заем, като отсъствието на такъв формуляр не е основание по чл.22 ЗПК, вр. с чл.8 ЗПК договора за паричен заем да бъде обявен за недействителен.

От приетата и неоспорена от страните ССЕ се установява, че по процесния кредит нямало извършени плащания от страна на ответника, като няма наведени и такива твърдения за внасяне на погасителните вноски по погасителния план, като предоставилото кредита дружество е имало право да обяви договора за предсрочно изискуем. По делото липсват данни да е обявена предсрочната изискуемост на кредита от страна на стария кредитор. Видно обаче от договора за заем и погасителния план, се установява, че всички погасителни вноски са с настъпил падеж преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК.

Настоящата инстанция намира, че ищеца „АКПЗ“ АД е установил качеството си на кредитор спрямо ответника на посочените вземания, придобити по договор за цесия, сключен с „Креди Йес“ АД. Съобщението до длъжника, направено от новия кредитор, цесионер, не поражда правно действие, но предишния кредитор може да упълномощи новия кредитор от негово име да съобщи на длъжника за извършената цесия, в който случай е налице изпълнение на разпоредбата на чл.99, ал.3 ЗЗД. Същевременно, уведомление, изхождащо от цедента, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника, съставлява надлежно съобщаване на цесията, с което прехвърлянето на вземането поражда правно действие за длъжника от този момент, съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 ЗЗД. Такова уведомление представлява релевантен за спорното право факт, настъпил след предявяване на иска и на основание чл.235, ал.3 ГПК следва да бъде съобразен от съда. В случая стария кредитор „Креди Йес“ АД е упълномощил новия кредитор-ищеца, да уведоми от негово име длъжника-ответника за извършената цесия. Такова уведомление не е осъществено до подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и до датата на предявяване на настоящия иск, но уведомлението до ответника за цесия е приложено към исковата молба на ищеца.

Според Решение №123 / 24.06.2009г. по т.д. №12/2009 год., 2 т.о. на на ВКС, законът не поставя изрично изискване за начина, формата и момента на съобщаването на цесията, затова съобщаването може да се извърши и в хода на съдебното производство по предявен иск за прехвърлено вземане/ какъвто е настоящия случай/ и няма как да бъде игнорирано като по правилата на чл.235 ал.3 от ГПК следва да се вземе предвид като факт, настъпил след предявяване на иска, който е от значение за спорното право. Характер на такова съобщаване в хода на висящ процес няма самата искова молба, а връченото със самата искова молба уведомление за извършена цесия, изхождащо от цедента и адресирано до длъжника. Установи се по несъмнен начин в

настоящия казус, че към исковата молба е приложено уведомително писмо, изходящо от цесионера, в качеството му на пълномощник на цедента и адресирано до ответника, с което е уведомен за извършената цесия, като препис от това уведомление, ведно с препис от исковата молба са връчени на особения представител на ответника в хода на процеса. Допустимо е по силата на принципа на свободата на договаряне съгласно чл. 9 ЗЗД, какъвто е и настоящия случай, предишният кредитор /цедентът/ да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник.

В случая връчването на уведомлението за цесията ведно с препис от исковата молба на особения представител на ответника е произвело материалноправно действие, поради особения характер на представителството на назначения от съда по чл.47, ал.6 ГПК процесуален представител и обема на неговите правомощия. Разпоредбата на чл.45 от ГПК установява правилото, че връчването на представител се смята за лично връчване. Законодателят е посочил в разпоредбата фигурата "представител", без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича - от упълномощаване или по силата на закона - от акт на съда. И в двата случая осъществено връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът лично е уведомен за извършената цесия. В този смисъл е постановено от ВКС Решение №198/18.01.2019г. по т.д.№193/2018г. на I-во т.о. - че връчването на материалноправно изявление на особения представител, представлява надлежно уведомяване на длъжника - ответник.

Без значение за горното обстоятелство е правното основание на предявеният иск, т.е. дали същият е осъдителен или иск по чл. 422 ГПК.В горния смисъл е и практиката на ЯОС, обективизирана в решение от 10.10.2017 год. по в.гр.д. №*** г. и др.

В обобщение,настоящия съдебен състав приема,че ищеца-цесионер се е легитимирал като кредитор на ответника,т.к.уведомлението за цесия,приложено към исковата молба е достигнало до длъжника и съставлява надлежно съобщаване на цесията,с което прехвърлянето на вземането е породило действие за длъжника от този момент,което уведомяване представлява релевантен за спора факт,настъпил след предявяване на иска и на основание чл.235,ал.3 ГПК следва да бъде съобразен от съда,като в тази насока не се споделят възраженията на особения представител на ответника.

Националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13/ЕО и по този начин да компенсира неравнопоставеността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика, на с оглед на това, че по процесния кредит няма извършени плащания, а предвидената в договора неустойка не се претендира, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

От наличните по делото доказателства и заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че кредитът е падежирал на 20.05.2021 г., като във връзка с установените липса на данни за извършени плащания от страна на ответника са дължими сумата от 1200, 00 лв. за главница, както и сумата от 275, 30 лв. - договорна лихва. Ответника не е ангажирал доказателства за извършени плащания, с които да са погасени месечните вноски, включващи вземанията за главница и договорна лихва.

По отношение на лихвата за забава следва да се отбележи, че същата се

претендира за сумата 78,76 лв. за периода 28.05.2021 г.- 22.11.2022 г., като вещото лице е изчислило, че размера на законната лихва за забава върху падежиралата, просрочена и неплатена главница, изчислена от датата, следваща падежа на непогасена вноски, до датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда -24.11.2022 г. е в размер на 123, 51 лв., но с оглед на това, че се претендира по-малък размер, то искът следва да бъде уважен изцяло за сумата от 78,76 лв.

Съгласно ТР № 4/2013 год. на ОСГТК -съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. В процесния случай, ЯРС намира, че предвид, че заявената претенция и уважената част съвпада с пълния размер на сумата присъдена в заповедното производство, то в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в пълен размер – 81, 08 лв.

С оглед уважаването на исковата претенция, на основание чл. 78,ал.1 от ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за настоящата инстанция в размер на 1096, 49 лв.

Водим от гореизложеното, Я Р С

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. С. И., ЕГН *****, че дължи на « Агенция за контрол на просрочени задължения» АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., следните суми, за които е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № ***г. по описа на ЯРС, а именно: сумата от **1200, 00 лв.-** главница по договор за паричен заем № *** от 27.04.2021 г., сумата **275, 30 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 27.05.2021 г. до 20.04.2022 г. и сумата от **78, 76 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 28.05.2021 г. до 22.11.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата,считано от 24.11.2022 г.-датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Д. С. И., ЕГН *****, да заплати на « Агенция за контрол на просрочени задължения» АД с ЕИК*** със седалище и адрес на управление гр. С. сумата от 81, 08 лв. – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА Д. С. И., ЕГН *****, да заплати на « Агенция за контрол на просрочени задължения» АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.сумата от 1096, 49 лв. – разноски за настоящата инстанция.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Я: _____